Lova zingt voor Majken

Mama en papa

Dit boek is van

_____

Welkom bij dit voorbeeldboek! Het is gemaakt net zoals jouw eigen boek zal worden, met de foto's en keuzes die je hiernaast ziet, en toont hoe een verhaal van Saga voor jou eruit kan zien. Blader, lees en beeld je in dat jouw kind de held is in zijn of haar eigen sprookje.

Het is de avond voor Lucia. Morgen mag Lova voorop lopen in de luciaoptocht thuis, met de lichtenkroon op haar hoofd. Nu staat ze op het tapijt in de woonkamer, in een witte jurk met een rood lint. Voor haar zit Majken op haar gele kussen. Alleen de kat luistert.

Lova haalt adem. Ze kent het liedje. Toch komt haar stem eruit als een heel, heel zacht gefluister. “Ik zing voor Majken”, denkt ze. Aan haar voeten glinstert een lange zilveren sliert van de lichtenkroon. Majkens snorharen trillen even.

Lova zet de lichtenkroon op haar hoofd. Vijf kleine elektrische lichtjes gaan aan met een zachte gloed. Een zilveren sliert zit vast aan de rand en Lova probeert die los te peuteren.

Majken ziet hoe de sliert bibbert. Hij knippert. Hij zwiert bijna als een muizenstaart. Lova probeert de eerste regel opnieuw, nog stiller dan daarnet. “Ik zing voor Majken”, denkt ze. Dan schiet er een gestreepte poot naar voren. En het volgende moment: zwiep!

Majken heeft het glinsterdraad gevangen. De lichtenkroon gaat mee, helemaal over het tapijt. De kat rent zo snel dat de vijf kleine lichtjes springen en knipperen.

“Mijn lichtenkroon!” roept Lova. Ze rent erachteraan. Majken draait de slaapkamer in en verdwijnt onder het bed. Lova blijft bij de deur staan. Was Majken misschien weggelopen om dat piepkleine liedje niet te hoeven horen? Onder het bed lichten twee groene ogen op. En verder naar binnen knipperen vijf kleine lichtjes.

Onder het bed ruikt het naar stof, houten blokken en een verloren sok. Lova gaat op haar buik liggen en steekt haar hand eronder. “Majken, kom nu. Dat is geen kattenmuts.”

Majken tikt tegen de zilveren sliert. Poot. Poot. Poot. Dan schuifelt ze met de lichtenkroon nog verder naar achteren. Lova hoort geritsel, ziet een staart verdwijnen en mompelt: “Ik zing voor Majken.” Ze wil roepen. Maar dat doet ze niet. Nog niet.

Plots schiet Majken vanonder het bed vandaan en springt ze op de boekenplank. Ze landt midden tussen de prentenboeken en de gevlochten mand.

“Niet ook nog de boekenplank!” zegt Lova. Ze haalt haar kleine krukje en klimt erop. De lichtenkroon zit scheef over Majkens oren. De kat vangt opnieuw het glinsterdraad, poot-poot-poot, alsof ze een heel belangrijke taak heeft. Lova kan er bijna bij. Dan springt Majken aan de andere kant naar beneden en rent naar de kleerkast.

In de kleerkast ruikt het naar wol, regenjas en Lova’s muts met pompon. Majken zit boven op de sjaals. De lichtenkroon is over haar schouders gegleden en het glinsterdraad is perfect speelgoed.

“Ik ben aan de beurt om de lichtenkroon te dragen”, zegt Lova. Ze jaagt voorzichtig tussen de kapstokken door. Majken glipt tussen haar voeten door. Zonder erbij na te denken zingt Lova: “Majken, Majken, kom nu tevoorschijn!” Haar stem weerkaatst tussen de winterkleren. De kat blijft even staan, maar slechts één knippering lang. Dan huppelt ze de gang in.

De voordeur staat op een kier. Buiten ligt het kleine trapje wit van de verse sneeuw. Majken huppelt naar buiten met het glinsterdraad en de lichtenkroon.

“Wacht!” zegt Lova. Papa staat vlak bij de deur terwijl ze haar voeten in haar kleine laarsjes stampt. Dan gaat ze alleen maar naar buiten, op de bovenste trede. Daar zit Majken met haar staart rond haar pootjes. Lova zingt luid in de koude lucht: “Majken, wacht op mij!”

Dan wordt het helemaal stil. Majken blijft midden op de trap zitten. Haar oren staan naar voren. De lichtenkroon ligt naast haar in de sneeuw.

Lova staat met haar mond open. Ze heeft luid gezongen. Echt luid. Ze probeert nog een regel, deze keer langzaam. Majken knippert niet. Ze luistert. Lova raapt de lichtenkroon uit de sneeuw en houdt hem dicht tegen haar buik. Dan begint ze al zingend weer naar binnen te gaan.

Eenmaal binnen veegt Lova sneeuwvlokjes van de lichtenkroon met een keukenhanddoek. Voorzichtig maakt ze het glinsterdraad los. Majken zit naast de stoel te kijken, zonder ook maar één poot te bewegen.

Op tafel ruikt het warm naar saffraanbroodjes en kruidig naar peperkoekjes. Lova neemt een broodje en kijkt naar de kat. “Als mijn buik morgen begint te fladderen”, fluistert ze, “dan zing ik voor Majken. Eerst in mijn hoofd.” Majken knippert langzaam.

Op luciaochtend zijn de ramen donkerblauw, ook al is de ochtend bijna daar. Lova trekt de witte jurk over haar hoofd en knoopt het rode lint vast. Dan zet ze de lichtenkroon op haar plaats. Vijf kleine lichtjes gaan aan.

Majken zit op het bankje in de gang en volgt elke beweging. Lova oefent niet met haar mond. Ze denkt alleen aan de woorden, rustig en langzaam: Ik zing voor Majken. In de keuken staan de saffraanbroodjes al klaar. Daar wacht de luciaoptocht.

Het huis is stil, bijna alsof de vloer en de deuren ook luisteren. Lova loopt door de gang. De kleine lichtjes in de kroon schijnen voor haar uit. Uit de keuken komt de geur van warme koffie, saffraan en peperkoekjes.

Bij de deuropening willen Lova’s voeten het liefst blijven stilstaan. Ze herinnert zich twee groene ogen onder het bed. Ze herinnert zich de poot op de boekenplank, de sjaals in de kleerkast en de sneeuw op de trap. Ik zing voor Majken, zegt ze stilletjes in zichzelf. Dan stapt ze naar binnen.

Lova opent haar mond. Eerst komt er één toon. Dan nog één. Daarna komen de woorden, helder en warm, en ze vullen de keuken helemaal tot aan het raam.

Majken zit op de vensterbank. Ze heeft nu geen glinsterdraad in haar pootjes. Alleen haar oren naar voren en haar ogen op Lova gericht. Buiten glinstert de sneeuw zachtjes. Binnen ruikt het naar saffraanbroodjes en schijnen de vijf kleine lichtjes over Lova’s haar. Het lied gaat verder, regel na regel.

Wanneer de laatste toon blijft hangen, is het even stil. Lova kijkt naar het raam. Majken houdt haar kopje schuin, net als op de besneeuwde trap.

Lova glimlacht naar haar allerbeste publiek. “Nog een keer?” Majken heft haar poot op en tikt voorzichtig tegen het raam. De vijf kleine lichtjes van de lichtenkroon glinsteren naast hen in het raamglas.

Lova zingt voor Majken

Lova mag thuis voorop lopen in de luciaoptocht, maar haar liedje is niet meer dan een gefluister. Wanneer Majken ervandoor gaat met de lichtenkroon, vindt Lova een lied dat haar kan volgen van de slaapkamer tot aan het berijpte raam.